

CS. SIMON ISTVÁN

DÜBÖRGÉSEK

Kikerült tájon
kőszalok néha
az öntörvényű
gyep füve
beszivja az alkony
színeit
Utoljára talán
akkor volt
ilyen izgatottan
érdes a mező
amikor
Attilaék vágattak
gubancos lovaikon itt ...
Kikerült tájon
kőszalok olykor
befelé lesek
kísértetnek
a gubancos lovak
és a mélyrétegekben
rekedt dübörgések

TEHER A FALON

Vihar után
lomha szárnycapások alatt
gyomok szorításában
perzselt örökzöldek
méltatlankodnak

Távolodó tétova szárnycapások
intesz
borúra ború
tétova szárnycapások alatt
utórezgés
akkordokká vált
a szorongás

Akácfaék érdes gyűrűjében
sugarak rozsdásodnak
árnyék a lomb
teher a
fakuló fehér falon

MULTAD KÖZELÉBEN

Kanyarok után kanyarok
(az okok bonyolultsága)
a múltad huzatos
huzatos múltad közelében
már nem izgulva
és nem is szégyenkezve
ismét megfogdám

UTÓÍZ

Elárvult füvek közt
a szikes legelőn szunnyad
a Pusztai Asszony
elátkozottsága
már ezer év óta
önmegtermékenyítő
sejtelmes csöndjét
behegedt temetőkre
megrekedt utakra szórja

Fekete hajában
ívfésű a hold
emlőiből két folyót
táplál anyasága
és ölének örvényén
lovak vágatnak
a pusztulásba

ISZAPBA ALVADT ÉJSZAKA

Iszapba alvadt
az éjszaka
redőiben sebhelyes
fényfoszlányok
és a folyó hullóhátán
szorvány szilánk-csillámok
időntúli dermedtség
zuhanásból kimaradt
leszárt robaj

Néhány rovaroktól
megfosztott
lámpa láz-szűrődése
rápréseli a híd
vasrács szerkezetét
az örvényekre

Iszapba alvadt éjszaka mélyén
alvó rügyek alatt
közénk állt a folyó
nyirkos hideg sodrásával

alvó rügyekkel
vergődő kezéd
és vezetnélek
sebesült a sebesültet
huzatos múltad közelében
egy másik időbe
egy másik vereségbe